

Rommet som 3. Pedagog

Reggio Emilias pedagogiske filosofi som er utviklet i Nord-Italia, representerer en stor inspirasjonskilde for mange barnehager i Norge. Loris Malaguzzi la grunnlaget for denne pedagogiske filosofien, og hovedpoenget er et syn på barn der man ser på barnet som kompetent og som en som er med på å skape sin egen kultur og sin egen kunnskap.

Pedagogene i Reggio Emilia definerer det pedagogiske miljøet i barnehagen med tre «pedagoger»:

- 1) voksne i kommunikasjon med barn: voksne inspirerer, veileder og støtter barn, og voksne blir selv inspirert og lærer av barn;
- 2) barn i kommunikasjon med hverandre: barn inspirerer, veileder, støtter og lærer av hverandre;
- 3) rommet som tredje pedagog: rommet inspirerer til lek og læring.

Kroker, rom og verksteder skal være selvinstruerende, rikt utstyrt og oversiktlige. Rekvisitter og materiell bør inspirere barna til lek og aktivitet, og barna kan hjelpe seg selv og hverandre. Det er orden og struktur i alle rom. Pedagogene organiserer leker, verktøy, materialer og rekvisitter i et enkelt og oversiktlig system som barna forstår og lett kan finne fram i.

Når barna kommer inn i et rom, skaffer de seg oversikt over rommet. De ser etter muligheter for lek og aktivitet. «Spor» etter andre barns lek kan være til inspirasjon og føre til at barna får nye ideer og impulser.

Eksempler på spor av lek:

- en påbegynt konstruksjon
- et dekket bord i familie-dukkekroken
- maling, pensler og papir på staffeliet
- farget kartong, sakser og lim på bordet
- et sandslott i sandkassa
- konstruksjon av klosser, naturmaterialer eller Lego

Rommene og utvalget av materiell, rekvisitter, verktøy og leker forteller barna hvor de kan være, og hva de kan holde på med. Når alt er lett tilgjengelig, kan barna hjelpe seg selv og hverandre. Rommene blir selvinstruerende og fungerer som «den 3. pedagog».

Utelekeplassen, et sted i skogen, fellesrommet, små rom, kroker eller verksteder kan defineres som 3. pedagog dersom hensikten med aktiviteten i rommet eller området kommer tydelig fram og er selvinstruerende.

Utelekeplassen kan være inndelt i soner med ulike temaer for aktiviteter. Hensikten er at området skal være innbydende, spennende, gi utfordringer og inspirere barna til kreativ lek, aktivitet og samhandling.

De voksne må stasjonere seg slik at de har oversikt over barna og kan observere leken og aktivitetene. Barna må føle seg trygge på at de voksne ser dem og er på plass, om de trenger hjelp og støtte. Når barna er selvhjulpne i lek og aktiviteter, blir personalet frigjort til å ha fokus på barna og innholdet i selve aktivitetene.

Rommene eller uteområdene kan være organisert og innredet med utgangspunkt i temaer fra Rammeplanen og fagområdene. *(fra boken Se meg! Av Anne Aasgaard)*